Ч. 70 Второк 29 Марта (10 цьвітня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Наші гадки о з'їзді мужів довіря і можливих его наслідках.

IV.

Ми вже виказали по части, як і серед яких обставин розпочала ся і вела ся нова акция політична; тепер хочемо бодай коротким начерком показати, як наступала зміна в тій акциї і як ті, що єї розпочали і вели, стали чим раз більше відступати від неї.

Ще добре у нас не всіх в памяти ті збори, які відбували ся зараз по розпочатю нової акциї. Хто був на них, пригадає собі дуже добре, з якою пристрастию вели ся на них наради. З одної сторони одушевленє, з другої пристрасть партийна не знали міри і кінця. Збори ті, можна би сказати, були головною і рішаючою битвою двох противників, що від довшого вже часу вели з собою війну зі змінним щастєм, аж дочекались головної битви. Підчас тих зборів міг був кождий, що придивляв ся їм спокійно і холоднокровно, хоч би не знав відносин в краю, набрати того переконаня, що ненависть і завзятє між обома притивними сторонами дійшли були вже до того степеня, що коли-б то не діяло ся в сильній і добре упорядкованій державі, то певно обі сторони були би вже давно збройною силою нападали на себе та проливали кров. Коли вже не що иншого, то ті збори могли переконати кождого, що не то у Львові, але навіть всюди на провінциї роздор внаслідок відступленя одної части рускої інтеліґенциї від народної ідеї і явного ворогованя против неї став вже був так великий, що о нїякім спільнім діланю, хоч би навіть і на провінциї, не могло бути й бесїди. Правда, що в сих зборах не було анї такту, анї розваги політичної, а то призвасть кождий безсторонний чоловік, і головна вина спадає за то на аранжерів тих зборів, — але за то бодай виявили они правдивий пастрій серед рускої публики на провінциї та показали, що відносини там, а в столици краю, коли розходить ся о діланє, не ріжнять ся нїчим від себе. Таке бодай переконанє винесли ми із тих зборів і длятого уважали їх за сильне потрясенє народного орґанїзму, за кризу, по котрій народна ідея зможе прийти поволи до повної сили.

І та ідея народна могла би була дїйство прийти до сили, коли-б цїла акция була розумно поведена; при розважнім і консеквентнім поступованю можна було навіть направити ту похибку, яку зроблено в перших початках нової акциї після нашого переконаня по части в добрім намїреню, по части несьвідомо, бо, о скілько нам то вже нинї стало ясно, взято признанє жаданих потреб за формальну угоду і обіцянку. Тимчасом стало ся инакше. Факт, що з рускої сторони пущено так рішучо поголоску о якійсь угоді з правительством, мусів конче і серед Поляків викликати якесь занепокоєнє. Верховодячі круги польскі могли о тім знати, що не було нїякої угоди, ба они чули навіть з уст самого п. Намістника, що не було нїякої угоди, але ширших кругів годї було о тім переконати; они вірили так само, як і ширші круги рускі, що настала якась угода і стали тепер недовірчиві, бо могла зродитись в них гадка, що фактично заключено якусь угоду зі шкодою для їх дотеперішного політичного стану посїданя. Правда, з рускої сторони можна сказати: Що нас обходить чийсь стан посїданя? Ми жадаємо того, що нам належить ся і до чого маємо право. — Так єсть, але так може говорити лиш полїтик теоретик; практичний же полїтик мусить числити ся з обставинами і фактами. Самою теориєю не став ще нїхто анї розумний анї ситий. Стало ся отже так, що польский центральний комітет виборчий сказав: Нас то нїчого не обходить, що зробив Є. Ексц. ґр. Баденї. Поляки почали отже відносити ся до нової акциї, коли вже просто неприхильно, то бодай рівнодушно.

Такий стан річий мусів по нашій думцї вплинути і на уділюванє сподїваних Русинами концесий. Чи так дїйстно було, як ми тут представляємо, того не можемо доказати; доходимо до того лиш дорогою льоґічного розумованя, але думаємо, що кождий, хто хотів би був при помочи нової акциї здобути для руского народу які концесиї, повинен би був при розважнім і консеквентнім поступованю звернути свою увагу і на сей другий чинник, звязаний під ту пору тїсно з правительством. Треба отже було конче забезпечити собі прихильність Поляків, коли хотїло ся осягнути дїйстно якісь видатні концесиї. В сїм напрямі не зроблено, о скілько знаємо, майже нїчого, або бодай дуже мало. Фактом єсть, що успіхи нової акциї не були опісля такі, яких загал руский, невідповідно до них приготовлений, сподївав ся. Концесиї або лиш по части або й зовсїм не вдоволяли Русинів, ба ще навіть і оґірчували. В краю зачало рости загальне невдоволенє, піддержуване зручно з одної сторони партиєю москвофільскою, з другої сторони радикалами, котрим всяке невдоволенє єсть на руку. Із сторони тих, що приняли ся за нову акцию, не робило ся нїчого, щоби з одної сторони не давати розрастати ся тому невдоволеню, а з другої, щоби направити ті похибки політичні,

---

4)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше).

На иншім місци: ...За душно менї! за тїсно! воздуха! простору! Вибіг я на улицю, бо менї здавало ся, що стіни моєї комнати сходять ся до купи, що змовили ся, щоби мене роздавити... Мимо волї зайшов я в сторону єї мешканя. От і брама, в котрій кілька разів на день ступають єї ніженьки. Лекше менї стало, коли я чув ся окруженим тим воздухом, що дотркає ся вікон єї комнати. Стояв я довго, вдивившись у сьвітло, що блестїло в тім вікнї... На занавісцї явила ся якась тїнь... Може то она! О! ангеле чарівний, неземний, богорівний. Коли-б я міг віддати житє моє за одну Твою приємність і за одну згадку про мене!...“

— Ну, ну — воркнув Гусаковский, пригадуючи собі такий недавний і такий скрайний материялїзм приятеля що до жінок.

Для Гусаковского, котрого здоровий розум прочував інтуїцийно пересаду так само в давнім материялїзмі Розпшицкого, як і в теперішнім ідеалїзмі, мав сей несподїваний зворот попри добрій сторонї і другу, забавну. Однак він не належав до таких людий, котрим мила була би забава на чужий кошт. Хоч і не мав такої глубокої поваги, на яку був настроєний Розпшицкий, пересидів в мешканю товариша до пізної ночи і цїлими годинами слухав его сповіди та безсторонно признавав его ідеалови і красу і привітність в обходженю.

Згадали в розмові і про Вацка... Хто знає, чи то не его кохає сей ангел... Богато на се доказів... Розпшицкий, котрому нїколи і на думку не може прийти бажанє взаїмности... нї, так високо мріями він не сягає... рад би знати правду.

Гусаковский обіцяв поговорити з Вацком.

— Мій дорогий — нераз сердечним голосом відзивав ся Розпшицкий, бажаючи показати свою правдиву вдячність для товариша. Потребував очевидно висповідати ся з журб, які на его серце кинула велика, а безнадїйна любов; тому то, найшовши чоловіка, що радо слухав его і був ему прихильний, ставав свобіднїйшим, щораз менче нещасливим, а вкінци вже усьміхав ся і сказав навіть кілька дотепів. Гусаковский оставив товариша в настрою, майже веселім.

На другий день додержав обіцянки і поговорив з Вацком. Для Вацка була та вістка менчою несподїванкою, нїж Гусаковский сподївав ся. Вацко замітив дивну зміну в поведеню Розпшицкого, особливо супротив панни Лаври.. Над сим він довго думав. Вістку позитивну приняв зі співчутєм і повагою, далеко більшою, як та, з якою Гусаковский дивив ся на цїлу справу.

— Підемо нинї до Розпшицкого — сказав.

Признав ся Гусаковскому, що вже тому пів року він і Лавра сказали собі, що кохають ся; в нїй бачить він будучу товаришку свого житя, своїх праць, змагань і ідеалів, дає їй відповідні до читаня книжки і так виховує єї на добру женщину. Він переконаний і має докази, що Льорця кохає его правдивою любовю, і длятого жалко ему, що така доля стрінула Розпшицкого... Однак все буде чинити, щоби ему по змозї житє осолодити... Буде ему помагати, щоби Льорця стала для него приятелькою...

Вечером пішли оба до Розпшицкого, вияснити цїлу справу.

— Завтра пополудни — сказав Вацко — зберуть ся у нас Льорця і Гандзя: маю їм пояснити декотрі річи зі стереометриї... Прийди, нїби нїчого не знаючи, до мене... будеш мати нагоду поговорити з Льорцею...

Розпшицкий, хоч троха засоромлений тим, що его щасливий суперник так сердечно і чесно, але занадто щиро говорить про его чутя, таки стиснув ему з вдячностию руку.

На другий день скористав з ради Вацка, але з нею не розмавляв... Розпшицкий держав ся від неї здалека, не мав відваги приступити

які пороблено; противно ті самі люди, що вели акцію, почали поволи вертати до давної тактики і стали самі себе заганяти до опозиції. Але навіть і в сім поступованю не було анї згоди, анї пляну, анї такту; показало ся що найменше: „що голова то розум“. Коли зважимо, що — як каже „Галичанин“ — пос. Телїшевский вів переговори з правительством, а коли пригадаємо собі ту брошуру, яку той посол видав — коли не ошибаємось — зараз по своїм справозданю посольскім в Турцї, а котра не лиш дуже здивувала его найблизших приятелїв полїтичних, але викликала навіть у них невдоволенє — то вже дійстно не знаємо, як судити о такій полїтицї. Ми хиба назвали би єї особистою, бо такою она нам здає ся; чи такою она була дійстно, можуть очевидно лиш ті знати, що єї робили. Можна би на то сказати, що пос. Телїшевский єсть полїтиком з таким бистрим поглядом, що він міг вже наперед предвидїти, який буде конець розпочатої акциї. Добре; але в такім случаю повинен він був в далеко більшій мірі ужити того свого бистрого погляду полїтичного тогди, заким рішив ся приступити до нової акциї. Припустїм же й другу евентуальність, що він не міг всего предвидїти, що далеко скорше могло у него як і взагалї у кождого чоловіка могло бути, — то в такім случаю допустив ся сьвідомо великої похибки полїтичної, бо дїлав без порозуміня з найблизшими своїми приятелями полїтичними, з людьми, котрі так само як і він взяли ся були до нової акциї і під ту пору — о скілько нам звістно — не думали ще єї покидати. Пос. Телїшевский дїлав отже в данім случаю на власну руку а мотив до такого дїланя, по нашій думцї, не міг бути инший, як хиба лиш особистий.

З руского клюбу у Відни.

В рускім клюбі у Відни настала криза. Минувшої суботи одержали ми з Відня коротеньку телеґраму, котра каже: „Пос. Романчук виступив з руского клюбу“. Того-ж самого дня подало „Дїло“ слїдуюче письмо з Відня:

„Нинї, дня 5 цьвітня, чотири рускі посли з Галичини, котрі находять ся тепер у Віднї, т. є. Романчук, Підляшецкий, Барвіньский і Вахнянин, зійшли ся, щоби порозумітись що-до дальшого поступованя в Радї державній. Нарада була приватна, бо на засїданє клюбове не було потрібного комплєту. Романчук заявив, що — згідно з голосами цїлого краю і одноголосним рішенєм мужів довіря на з'їздї з 19 марта — мусить „відпорне становище руских послів супротив теперішної системи“ ставити яко услівє дальшого спільного дїланя; коли-ж би другі на то не годились, то треба клюб узнати за неістнуючий дальше в теперішнім своїм складї. З другої сторони замічено, що хоч дехто з клюбу був перше за тим, щоби приступити до правительственної коалїциї, однак готов відступити від тої гадки і лишити ся при полїтицї вільної руки. Романчук відповів, що в дорозї компромісу, задля удержаня клюбу в цїлости, згодив би ся на таке становище, коли-б мав надію, що се буде дійстно полїтика вільної руки, т. є. що більшість клюбу не занехає і против правительства в важнїйших справах виступити, однакож після дотеперішного досьвіду він мусить мати те пересьвідченє, що під покривкою полїтики вільної руки буде на дїлї вести ся полїтика правительственна, бо більшість клюбу в кождім конкретнім случаю так рішить. Длятого, щоби справу раз на все рішити і оминути безпастанні спори, мусить стояти при своїм домаганю. Другі посли на се не згодили ся, отже обі сторони розійшли ся. Романчук додав ще, що головна річ, о котру ходити мусить, лежить не так в тім, щоби всї посли були разом в однім клюбі, як щоби публично в парляментї не виступали против себе, а се, на жаль, лучало ся; можна іти й різними дорогами, але стреміти все до одної цїли.

„Завтра має пос. Вахнянин промовляти в ґенеральній дискусиї буджетовій; він вже давнїйше порозумів ся в тій справі з Мандичевским, Барвіньским і Охримовичем. Романчук навмисне не записав ся тепер до дискусиї ґенеральної, щоби в однїй і тій самій дискусиї не промовляли один руский посол п р о т и в, а другий з а (хоч инші посли, н. пр. Словінцї так роблять); він промовляти буде невдовзї при дискусиї специяльній.

Послів Охримовича, Мандичевского і Телїшевского нема доси у Віднї. Перший доніс, що нездужає і приїде пізнїйше; о другім чути, що занятий в своїй парохії і в новітї, а при тім також і нездужає; третий приїде, здаєсь, около 10 с. м. Також нема доси дра Воляна“.

Kurjer Lwowski з сеї недїлї приніс знов таку телеґраму з Відня: „Барвіньский і Вахнянин комунїкують менї, що вість о розвязаню клюбу руского єсть хибною. Лиш Романчук мав виступити. Клюб має істнувати дальше під проводом пос. Мандичевского. Вахнянин промавляв вчера в імени клюбу і на підставі переведеної тамже дебати та запавшої ухвали“.

Fremdenblatt помістив під заголовком: „З руского клюбу“ слїдуюче письмо:

„Поважаний Пане Редакторе! Подана у вашій цїнній часописи з дня 7 цьвітня с. р. вість, мов би то я не був членом руского клюбу Ради державної і що я не сьмів в імени того-ж клюбу промавляти при дебатї буджетовій, прошу ласкаво справити в сїм напрямі, що я тим самим вже став ся членом руского клюбу, що був на двох засїданях клюбових, які відбули ся 9 і 13 марта с. р. під проводом заступника голови клюбу, ставив там внесеня і брав участь в дебатї і голосував над внесенями. Крім того уповажнено мене на засїданю з дня 13 марта с. р. ухвалою клюбу промавляти в імени клюбу при дебатї буджетовій та пояснити становище клюбу супротив нового правительства. О розвязаню руского клюбу не може тепер бути нїякої бесїди, позаяк клюб в сїй справі нїчого не ухвалив. Лиш голова клюбу пос. Романчук висказав ся приватно перед своїми товаришами, що мусить відділити ся від руского клюбу, позаяк хоче заняти опозицийне становище супротив теперішного правительства і він на жаль набрав переконаня, що прочі члени клюбу не годять ся з его поглядами.

Відень 7 цьвітня 1894.

З високим поважанєм
Анатоль В а х н я н и н,
посол до Ради державної.

Перегляд полїтичний.

В Палатї послів закінчила ся в суботу ґенеральна дебата буджетова. Промавляли пос. Ґерольд (против) і пос. Менґер (за) та референт Щепановский значною більшостию голосів ухвалено приступити до специяльної дебати, котра розпічне ся завтра.

Коло польске вибрало своїм предсїдателем пос. Залєского 37 голосами; заступником предсїдателя вибрано пос. Єнджейовича, але аж по семім голосованю. Первістно важив ся вибір межи послами Пінїньским а Вайґлєм.

до такої ідеальної особи. Чув ся щасливим, коли з найтемнїйшого кута, не звертаючи на себе уваги, міг споглядати на чарівну поставу свого ідеалу... Гарний був тодї справдї з тим смутком на хорошім молодім личку, з тим неворушним поглядом великих, синїх очий...

По его виходї всї то признали: і мама Бальска і Фльорця і навіть, хоч зовсїм холодно, панна Льорця... Лише Гандзя не виповіла своєї думки про красу Розїшицкого...

В кілька днів потім Вацко взяв на бік Гусаковского:

— Чуєш: від сестри дізнав ся про цїкаву новину...

— Ну?

— Гандзя смертельно закохана в Розшицкім.

— Ото!

— Як дивно наохрест помотали ся чутя...

III.

Ті вечерки з танцями відбували ся що суботи до кінця карнавалу. Коштувало се так мало... А молодїж так славно бавила ся... Всї були таки вдячні пани Бальскій!

Притім самій пани Бальскій було дуже приємно.... Нераз, сидячи на канапі, піднесена тонами тужного вальца, переносила ся в свою тверду сирітску молодість, в свою минувшину трудячої і запрацьованої швачки, в перші лїта подружя, ще труднїйші і журливійші. Коли по якімсь часї усьміхнула ся їм доля, виграли невеликі гроші на льотериї, а ті гроші вложені в торговлю дерева, з року на рік дуже значно росли; — щезли з горизонту житя подругів Бальских звичайні клопоти о завтрішний день і о долю дїтий.... але в їх скромнім житю нїчо не змінило ся. Аж коли первістні гроші зросли на гарний маєточок, коли купили оту каменицю, а дїти значно підросли, — почули обоє троха вдоволеня зі здобутого становища і троха гордости дорібницкої.... Пан Бальский війшов в круги „обивателїв“, поважаючих его властителїв домиків, і дібрав собі товариство, котре сходило ся в однїй піварни під міру потягати пивце, нарікати на льокаторів і податки та балакати про ріжні біжучі справи. Думки панї Бальскої, обивательки, властительки великої каменицї, зібрали ся коло дїтий. Она то постарала ся о ширше, нїж доси, мешканє з „сальоником“; она то купила фортепян, на котрім панночки вправляли ся завзято, хоч без успіху. Наконець єї голова в тім, що тепер ото, кождої суботи, сходить ся молодїж і знаменито бавить ся, причім єї доньки учать ся, поводити ся між людьми.

З підпертою на руцї головою сягає она нераз думкою в давнїйші часи і материньскою розкошию наповняє єї серце пересьвідченє, що инша буде доля єї дїтий.

Так мило, так сердечно проводило ся суботішні вечери у мами Бальскої, так привикли цїлий тиждень про ту забаву думати, всї приємности на той час відкладати, так війшла она в житє, в звичаї того кружка, — що, коли надійшов піст, анї подумати не хотїли, що ті гарні днї мали вже скінчити ся.

— Годї, мої дїтоньки, — казала панї Бальска, особа побожна — піст! піст! гріх!

Рада-б і она продовжити ті суботи, бо і для неї стали они вже милою привичкою і она ждала на них цїлий тиждень, але піст. Що робити?

Однак найшли дуже наручний викрут, котрий догодив всїм і злагодив обаву мами Бальскої. Танцювати, бавити ся, то певно гріх. Але у ч и т и с я — то чей не може бути гріхом. А ті суботи то чей не вечерки; по правдї сказавши, то лише лєкциї танцю. Як на гарний приклад, показувано на Гусаковского, котрий сперш не вмів ногою рушити, а тепер....

Так отже і підчас великого посту, — довгого посту — сходили ся всї на ті милї суботи у мами Бальскої.

Для Гусаковского були то правдиві лєкциї танцю. Взяв ся енерґічно до науки і якось в нїй поступав наперед, хоч з результатами далеко менчими, як у викладах ґімназияльних. На его просьбу Вацко нарисував єму на папері цїлу шему перипетий контредансових, означуючи лїніями і стрілками всї переходи по черзї. Гусаковский вбив собі то в память і в найблизшу суботу старав ся виконати....

Вкінци по богато пробах дійшов до того, що навчив ся контреданса.

Пробував також польки і вальца, але небавом пересьвідчив ся, що до тої науки не має таланту, отже й покинув єї зовсїм.

В поведеню Гусаковского знати було не лиш свободу, але навіть і якусь фантазию, котрої набирав ся, перетанцювавши з шиком, з головою до гори, голосно тупаючи ногою, фіґури першого контреданса.... І тепер досить часто звертав ся до малої Зосї, брав єї на колїна і розмавляв з нею, але не длятого, щоби була єму потрібна до покритя несьмілости — о! хорони Боже! — лише з причини, що з тих часів поміж ним а Зосею настала велика приязнь. Мала полюбила Гусаковского і, єсли хто не міг собі дати з нею ради, то він певно дав раду. Навчила ся навіть вимавлати его прізвище і скоро входив, кричала весело:

На похоронї Шмейкаля, котрий відбув ся вчера в Празї з великим торжеством, промавляв мін. др. Пленер і славословив заслуги покійника около розвою Нїмцїв в Чехах.

Fremdenblatt доносить, що сербске правительство запитувало австро-угорске правительство, чи оно приняло би знов Сімича яко посла сербского. Послїдна криза в сербскім кабінетї мала настати в наслїдок того, що оголошено письмо сербского мінїстра фінансів Миятовича, в котрім він жалував ся перед париским банкиром, що сербский посол в Петербурзї Пашич значить більше, як оба королї сербскі а правительство не хоче єго звідтам відкликати.

Новинки.

Львів дня 9 цьвітня.

— **Вечерок в честь Шевченка** у Львові відбуде ся в другій половинї мая.

— **Стипендию** з фондациї перемиской в сумі 130 зр., надав п. Намістник ученикови VI. кляси гімн. з Перемишля, Вінк. Залевскому.

— **Похорони родини Дашкевичів** відбули ся минувшого четверга 5 с. м. рано. Який се був трогаючий вид, можна собі уявити, коли скажемо, що богато женщин ревно плакало, а кілька осіб навіть зімлїло. В шпитали на широкім катафальку лежали коло себе три чорні домовини; в однїй Дашкевич з грізним лицем; в другій жінка єго, усьміхнена, немов сонна, а на виду прекрасна, а по серединї в малій домовинї дитинка, миленька як ангелик. Коло домовин лежали вінцї від родин і приятелїв. Треба було богато сили волї, щоби на такий вид не розплакати ся. На похорон прибули представителї народних товариств руских під проводом радника в. суду кр. п. Винницкого і послів проф. Смаль-Стоцкого та Є. Пігуляка. До гробу несли три домовини так, що дитинка була по серединї. Народу зібрали ся тисячі. На кладовищи викопано великий гріб, в котрім на домовини родичів в головах покладено домовину дитини. Над могилою промавляв о. Прокопович, Є. Пігуляк і редактор черновецкої Gazet-и polsk-ої (по польски). Страшна драма родинна все ще є предметом всїляких толків у Чернівцях. Показало ся, що жена Сильвестра згодила ся на замір єго і навіть сама старала ся позичити револьвер. Що Сильвестер мав єї убити в снї, як дехто казав, то також неправда, бо на годину перед смертию бачили єї люди. Що-до дитини, то замір убити і єї повстав мабуть аж в послїднїй хвили, може бути, що також за згодою матери. Часопись *Буковина*, котрої редактором був пок. Дашкевич, вийшла в чорних обвідках і подала житепись покійника та промови над єго могилою. Зі всїх поголосок про причину сеї страшної драми виходить, що таки нужда була першою причиною до сего. Дашкевич, сирота, ще бувши студентом прав оженив ся з Пайманівною, а що не вмів кривити душею для прибитку і в своїй амбіциї не стояв о нїчию ласку, до того-ж не мав певного становища, то попав в нужду, а через те і в знеохоту до житя. Веґетувати не хотів, з таланту свого не мав хісна, рівновагу душі стратив і за згодою жінки, котру не хотів лишити ще на гіршу нужду, позбавив двоє людий і себе житя.

— **Шайка обманців.** Віденьска поліция винайшла кількох обманців, котрі вже 10 лїт вели своє ремесло. Проводирем їх був Шапіра з Галичини. Они висилали з Лондону до осіб в Галичинї запросини, щоби купували у них знаменито підроблені фальшиві банкноти о 20 або і 37% танше. Коли хто зголосив ся, то посилали єму на доказ правдивий банкнот, лише хемічно так приготовлений, що не мав блеску. Відтак радили приїхати лично до Лондону або Роттердаму з грішми і письма писали так хитро, що коли би адресат хотів показати їх поліциї, то поліция могла була мати підозріне і на него. Коли хто приїхав до Роттердаму, там нападали вже єго ті обманцї, брали до готелю і перше слїдили, чи той чоловік не змовив ся з поліциєю. Відтак приходив Шапіра і сам ще випитував ся о се і те, та страшив чоловіка поліциєю і т. п. Потім уживали вже свого способу обманьства. Чоловік давав свої добрі гроші, нераз і по кілька тисяч, Шапіра перечислював їх докладно, відтак екоро пхав в руки фальшиві, удавав чогось настрашеного, в тій хвили входили в комнату єго спільники перебрані за поліциянтів, Шапіра втїкав, чоловік з фальшивими грішми втїкав чимскорше також, поліциянти не ловили єго, тілько самі забирали ся кудись, а обманений по часї розгортав пачку і що находив? Зверха пачки і під споду були правдиві банкноти, а в серединї лише чистий обтятий папір... По довшім слїдстві в тій справі віденьска, берлиньска і роттердамска поліция арештувала тих людий, котрих по прізвищах арізнати, хто они: Нахум Шапіра з Горкова в Галичинї, лїт 43, гандляр товарів ґалянтерийних, караний уже 18-місячною вязницею за фальшоване гроший. Адольф Герц, робітник з ченстоховскої фабрики шкір. Моріц Бавмґартнер, лїт 38, родом з Дрогобича. Капіль Моріц Файгер, лїт 27, купець. Маєр Адельштайн, лїт 35, фабрикант содової води і Сура Зелїнґер, жінка Шапіри. Маленька компанія, але чесна...

— **Цюцюбабка.** В селї Буда на Буковинї селянка Мария Ткачук дня 5 с. м. вийшла за орудкою, лишивши дома двоє дрібних дїтий. Старше мало 5 лїт, а молодше три. Дїти бавили ся цюцюбабки. Старша дівчинка задумала сховати ся перед молодшим братчиком в скриню, отже випровадила єго до сїни, а сама залїзла в скриню і замкнула над собою віко. Брат війшов в хату і справдї не міг найти сестри. За кілька годин вернула мати і коли отворила скриню, побачила там неживу донечку посеред одежи. Вдушила ся задля недостачі воздуха.

— Мамо! пан Гусятовский!

Нераз та приязнь з малою заваджала троха Гусаковскому, котрий постепенно завдяки обставинам починав сповняти серед закоханих у тім кружку важне післанництво і потребував свободи.... Тимчасом нераз мала Зося з дитячим деспотизмом каже свому приятелеви носити себе по комнатї і цїлі квадранси анї не думає покинути єго. Аж мама Бальска звертає на се увагу:

— Зосю! злїзь на землю, злїзь — просить єї. — Бачиш, пану Гусаковскому тяжко так довго тебе носити.

Гусаковский з чемности противить ся тому. А Зося усьміхає ся і анї не думає злазити. Тодї мама робить строгу міну і каже острим тоном:

— Пане Гусаковский, зсадїть Зосю, коли она некречна.

А Зося хап! пана Гусаковского рученятами за шию.... Анї руш!

У тім малім сьвітї помотаних інтересів серцевих Гусаковский був чоловіком дуже придатним.

Розпшицкий, котрого щире і зичливе поступоване Вацка радше дратувало, ніж ласкало, з суперником старав ся не мати нїякого дїла і найчастїйше не розмавляв з ним. Вацко вступав нераз сам до товариша, щоби з ним о всїм щиро побалакати, але находив свого нещасного суперника ненастроєним до подібної щирости і мовчазним, коли тілько міг мовчати.

За те перед Гусаковским не мав Розпшицкий тайн. Сповідав ся перед ним радо, давав читати свій дневник і оповідав свої сумні пляни на будуче.

(Дальше буде).

---

† Посмертні вісти.

— Яков Навратіль, старший радник дирекциї почтової, помер у Львові. Родив ся 1830 в Добромили, вступив по окінченю видїлу правничого в 1853 р. до служби концептової в львівскім маґістратї, в р. 1855 перейшов до почти, в р. 1856 перенїс ся до Намістництва, а 1860 повернув знов до служби при дирекциї почтовій у Львові, де оставав до р. 1869. Перенесений відтак до Відня вернув 1871 р. назад до Львова і авансуючи постепенно був іменований 1884 р. старшим радником і заступником директора. Минувшого року скінчив 40 лїт служби державної, однако остав ся ще дальше в службі чинній. Покійний, чоловік незвичайного честного характеру, неутомимий і ревний робітник, визначав ся спосібностями і був першою силою галицкої дирекциї почт. Лише єго заслугам треба приписати знамениту орґанізацию і розвій цїлої почтової інституциї в Галичинї. По народности був пок. Навратіль Нїмцем, справедливим для всїх народностий. — Іван Семака, ц. к. нотар, помер дня 6 цьвітня в Брунек у Форарльберзї. Покійний родом з Буковини, брат звістних на Буковинї патріотів, о. Евгенія і авскультанта судового Илії, був свого часу редактором „Лопати„ і визначав ся руским патріотизмом. — Володимир Лускина, талановитий маляр і літерат польский, автор воєнної фантазиї „Великий рік“ помер в Кракові, проживши 44 роки.

Телеґрами.

Відень 9 цьвітня. Є. Вел. Цїсар повернув з Вельс.

Венеция 9 цьвітня. Нїмецкий цїсар оглядав в супроводї короля палату дожів і місто та сказав, що Венеция зробила чудне враженє на него.

Рим 9 цьвітня. Король, королева і князь Неаполю поїдуть ві второк до Фльоренциї в гостину до анґлїйскої королевої.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10·41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12 51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зівзляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

Надіслане.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.